

S. J.

Leningradzki Społeczny
Naukowo-Badawczy Instytut Obrony
Sądowej

Palestra 8/12(84), 71-72

1964

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Rozszerzenie roli i form udziału obrońcy w postępowaniu przygotowawczym **nasuwa** cały szereg nowych problemów. Jednym z takich problemów jest zagadnienie praktycznego dopuszczania obrońców do udziału w czynnościach śledczych. W dotychczasowych doświadczeniach notowane są wypadki niezawiadomienia obrońców o terminach poszczególnych czynności bez uzasadnionych przyczyn. Do usuwania tego rodzaju uchybień ze strony organów śledczych oraz do ogólnego lepszego zrozumienia się pomiędzy adwokaturą a prokuraturą i organami śledczymi przyczyniają się skutecznie wspólne narady, prowadzone na szczeblu wojewódzkim i powiatowym.

Innym problemem jest zakres czynności, w których obrońca powinien bezpośrednio uczestniczyć. Udział jego we wszystkich czynnościach byłby z reguły praktycznie niemożliwy, gdyż nie podołałby on wówczas wszystkim ciążącym na nim obowiązkom. Zdaniem autora wybór czynności śledczych, w których obrońca ma brać udział, należy do niego samego; wybór ten zależy od doniosłości poszczególnych czynności w konkretnej sprawie.

Jednym z najtrudniejszych, a nie rozwiązanych dotychczas problemów jest problem tajemnicy zawodowej obrońcy w stosunku do klienta. W toku postępowania przygotowawczego obrońca bierze udział w szeregu czynności, w których sam podejrzany nie uczestniczy (np. przesłuchiwanie świadków). Chodzi o to, czy i w jakiej mierze obrońca ma prawo informować podejrzanego o tych czynnościach przed formalnym zaznajomieniem go z materiałami śledztwa. Tymczasowe wytyczne Centrali Adwokatury Czechosłowackiej zajmują w tej kwestii stanowisko, że obrońca jest obowiązany do zachowania tajemnicy wobec klienta i osób trzecich co do okoliczności, których znajomość mogłaby być nadużyta dla udaremnienia lub utrudnienia postępowania. Gdyby obrońca nie był tym obowiązkiem związany, to organy prowadzące śledztwo musiałyby jego udział w czynnościach śledczych znacznie ograniczać. Z drugiej jednak strony nie można nie dostrzec, że taki obowiązek w istotny sposób podważa podstawy zaufania klienta do obrońcy.

Ogólnie biorąc, dotychczasowe doświadczenia co do rozszerzonego udziału obrońców w postępowaniu przygotowawczym wypadły pozytywnie. Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt, że liczba wniosków dowodowych zgłaszanych przez obrońców w toku śledztwa wzrosła więcej niż dwukrotnie. Dowodzi to zrozumienia przez obrońców ich nowej roli, świadczy też o tym, że rozszerzenie ich udziału w postępowaniu przygotowawczym nie zawiodło oczekiwań, albowiem przyczynia się ono nie tylko do lepszego wyjaśnienia spraw w toku postępowania przygotowawczego, ale także do przyspieszenia tego postępowania.

A. Szafran

3

Leningradzki Społeczny Naukowo-Badawczy Instytut Obrony Sądowej

W lutym 1964 roku z inicjatywy Leningradzkich Prezydiów Obwodowego i Miejskiego Kolegiów Adwokackich został powołany do życia Leningradzki Społeczny Naukowo-Badawczy Instytut Obrony Sądowej.

Instytut ma na celu doskonalenie zawodowej i społecznej działalności adwokatury oraz prowadzenie badań naukowych w tym zakresie.

Instytut dzieli się na cztery sekcje naukowe: obrony karnej, obrony cywilnej,

obsługi prawnej socjalistycznych przedsiębiorstw i organizacji oraz profilaktyki w zakresie naruszeń prawa i propagandy prawa.

W skład współpracowników Instytutu wchodzi zarówno adwokaci-członkowie kolegiów, jak i pracownicy naukowcy Wydziału Prawa Państwowego Uniwersytetu Leningradzkiego oraz praktycy spośród pracowników sądów, arbitrażu i instytutów kryminologicznych.

Na posiedzeniach poszczególnych sekcji Instytutu dyskutowane są najbardziej aktualne zagadnienia z zakresu praktyki sądowej oraz opracowywane są memoriały w sprawie doskonalenia istniejącego ustawodawstwa.

Prace te stały się podstawą do złożenia Prezesowi Sądu Najwyższego ZSRR i Sądu Najwyższego RSFRR memoriału w sprawie wprowadzenia zmian i uzupełnień do obowiązujących postanowień Sądu Najwyższego ZSRR oraz o wniesieniu wielu zagadnień na porządek obrad plenum Sądu Najwyższego RSFRR.

Niektóre z tych propozycji stały się przedmiotem licznych rozważań.

Grupa naukowych współpracowników Instytutu opracowuje problemowe zagadnienia „Kodeksu zasadniczych postanowień o profilaktyce przestępstw i innych naruszeń prawa”.

S.J.

PRZEGLĄD USTAWODAWSTWA

1. Obowiązek uwidaczniania cen artykułów wystawionych na sprzedaż oraz świadczonych usług

Na podstawie art. 6 dekretu z dn. 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów rozporządzeniem z dn. 7 października 1964 r. (Dz. U. Nr 37, poz. 235) wprowadziła i określiła bliżej obowiązek uwidaczniania cen:

- 1) w punktach sprzedaży detalicznej, zakładach gastronomicznych, stolówkach oraz w bufetach przyzakładowych,
- 2) w jednostkach wykonujących usługi.

Obowiązek ten dotyczy artykułów wystawionych na sprzedaż w punktach handlowych i gastronomicznych i powinien być wykonywany przez umieszczanie wywieszek wskazujących nazwę, gatunek i cenę jednostkową podlegającego sprzedaży artykułu handlowego (gastronomicznego). Ponadto w punktach sieci handlowej powinny być umieszczone w widocznym i dostępnym miejscu cenniki detaliczne artykułów znajdujących się w danym punkcie i będących przedmiotem jego obrotu.

Śpod obowiązku uwidaczniania cen zostały wyłączone książki i inne wydawnictwa nieperiodyczne, dzienniki i czasopisma, karty pocztowe, znaczki pocztowe i skarbowe, kupony gier liczbowych i losów Polskiego Monopoli Loteryjnego, wyroby tytoniowe i zapaliki oraz widokówki z uwidocznioną ceną.

Jednostki wykonujące usługi (typu rzemieślniczego) są obowiązane do umieszczenia w punkcie usługowym cennika za wykonywanie usług. Cennik powinien zawierać ceny poszczególnych rodzajów usług wykonywanych przez daną jednostkę (zakład, punkt usługowy), a jeżeli ceny usług ustalone są przez organ do spraw cen, to ponadto nazwę organu, który ustalił cenę, oraz numer i datę decyzji.

Przepisy rozporządzenia wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1965 r.